

Szabó-Siklódi Lia

BUMBULI RÓZSI

Ma a rikitőzöld rokolyát vette fel, lila harisnyával és barna csatos cipellővel, a fejére szalmakalapot penderített, a kertből szedett frissen kipattant bordó krizantémmal. Igaz, hogy a reggelek már csíptek, de ő a nyár lánya volt és addig tolt a rokolya határát, amíg a hideg őszi szél bele nem harapott. Ma kivételesen jól érezte magát, addig, amíg Feri bácsi, a tejesember rá nem szólt a kapuból:

- Ej, Rózsikám, de kirittyentetted magad! Csak nem bálba mész, te leánka!

- Adjon Isten, Feri bátyám, megyek, megyek, seggel az ágyba! - vágta reá gyorsan Rózsika, a falu csúnyája.

- Hajjaj, azt a sejhaját... megnyalnám a szám szélét, biz'a - mormogta Feri bácsi a szürke bajusz alatt.

Mi baja lehet ennek? Biztos két bal lábbal kelt fel. Vagy nem adtak Boriék elég tejet. Így morfondírozott Rózsika magában, miközben a munkahelye felé vette a kanyart. Álmában, csukott szemmel is idetalált volna, olyan régóta járta már ezt az utat.

A tojánhéj még bőven a fenekén volt, amikor szüleit elszólította a Fennvaló. Amióta az eszét tudta, ha otthon volt, reggeltől estig az apján csüngött. Ki sem szállt az öléből. Szeretett vele játszani. Ő ment el először. Hirtelen. Akkor is épp a kertben kergetőztek. Édesapja a mellkasához kapott és elterült, mint az ólajtó. A mentő már hiába jött szirénázva. Akkor látott először halottat. Rózsiban ott megszakadt valami. Azt mondták, hogy megfújta a szél, de ő ezt nem értette. Egy deka szellő, nem sok, annyi sem volt aznap. De attól a naptól fogva a szél a barátja lett.

Édesanyja hervatagon várta a halált. Nem telt bele egy év, követte édesapját. Rózsika alig volt tizenöt éves. A temetésen néhány szegénylős szeplő együtt érzett vele. Mire Rózsika odapillantott, a szeplők takarodót fújtak a szülők árnyékába. Az árvasági nem takarta be a kiadásokat, ezért Rózsika kikerült az iskolából. Amióta a szél beszélni kezdett hozzá, amúgy is el akarták tanácsolni onnan. Valamiből el kellett tartania magát. Halványlila füstje sem volt, mihez kezdjen.

A szomszédban lakott Kati néni, Édesanya barátnéja. Ő segített neki. Annak idején sem volt könnyű munkát találni egy eldugott erdélyi faluban. Volt ott egy szövőasszony. Kati néni távoli rokona. A falu szélén lakott. Ki sem látszott a munkából. Napestig görnyedt a szövőszék felett, annyi volt a megrendelés. Ő volt a falu görbe Gizije. Messziről megismerte mindenki a hajlott hátáról. Az orra majdnem a földet söpörte, valahányszor kijött a düledező vályogházából. Rózsiról először hallani sem akart, de Kati néni addig duruzsolt neki, amíg jobb belátásra tért, és végül felfogadta a szeles leánkát. Rózszi nagyon szerette a különleges ruhákat. A színeket és mintákat egymásba bolondítani. Más csiricsárénak nevezte volna, de ő igazán jól érezte magát a színek kavalkádjában. Boldogan indult aznap munkába. Sárga színt öltött, ruháján hatalmas pipacsok virítottak, piros harisnyás lábát kék balettcipőbe bújtatta, hajában pipacsos hajgumi kacsintott össze a ruha virágaival. A vén szipirtó már a kapuból kiabálta:

- Rózsikám, már az első nap elkésünk? Holnap meg délben fogsz elékerülni? Ez nálam nem járja!

- Kezit csókolom, Gizi néni! Itt vagyok, ragyogok! Munkába állhatok? - hessegette el a füle mellett Rózszi a néni epés megjegyzését.

- Gizi néni a keresztanyád térde kalácsa! - sikította a vénasszony.

- Ki mondta, hogy így szólíthatsz?

- A faluban hallottam, hogy így szólítják, Gizi néninek! Tán' nem így van?

- Na, gyere, szólíts, ahogy akarsz, csak ne ácsorogj már ott a kapuban! Hadd lám, hogy ég a kezed alatt a munka! Remélem, a kezed is olyan gyors, mint a szád!

- Jól van na, Gizi néni, de hisz' azért jöttem! - válaszolta kipirult arccal.

- Hadd nézzelek meg magamnak! Pördülj egyet, no! - bökte meg a vállát Gizi néni. - Hogy nézel ki, te leánka? Kinek öltötted fel ezt a pendelyt? Na, menj be a házba! Úgy nézel ki, mint... Bum... Bumbuli, ahá megvan, így foglak hívni: Bumbuli Rózszi! Te leszel az én Bumbuli Rózszi! Jól kitaláltam, mi? - húzta ki magát Gizi néni. Már amennyire a hajlott háta engedte.

Felvillant a vénasszony szívebéli fogínye, a szájában néhány fog kergetőzött, gyorsan el is rejtette őket. Mint aki feltalálta a spanyolviaszt, görnyedten, de magára büszkén fordult be a házba a leánka után.

Ha tehette volna, egész nap emelt fővel járkált volna. Heherészve, Rózsi új nevét ízlelgetve szedte elő az aznapi munkát. Azt már elfelejtette, hogy annak idején őt is így szólították. Bumbuli Gizinek. De az idő megszépíti az emlékeket.

Rózsi új nevének gyorsan híre ment a faluban, mert a szembe-szomszéd egyik purdéja otthon maradt, és éppen kint rakoncátlankodott a kerítésen, amikor Rózsi megkezdte élete első munkanapját. Mire a nap elfogyasztotta az uzsonnáját, hazafelé minden sarkon így köszöntötték:

- Nézd, he, ott jön a Bumbuli! Hogy kiöltözött, mint szaros Pista!
- Adj'isten, Bumbuli Rózsi! Hogy ityeg? Látom, fityegni azért fityeg!
- Anya, anya, ő az? A Bumbuli Rózsi? Szia Bumbuli Rózsi!

Rózsi egy ideig válaszolatott, de a szél szemellenzővel kínálta. Hálásan fogadta. A boltban, ahol az első fizetéséből egy fél kenyeret tudott vásárolni, már nem is érzékelt a körülötte lévőket, fizetett, kilépett és elindult az orra után. Az meg csak vitte, vitte, irányban hazafelé.

Az első nap után Rózsika fáradtan rogyott le otthon. Az ágy hepehupái fájdalmasan nyikorogtak. A sokat tapasztalt ágy szüleit is kiszolgálta és annak idején is nyögött eleget. Rózsi jó húsban volt, annak ellenére, hogy nem sok betevője akadt. A rokolyák csak úgy ringtak utána, amikor dolgára indult. Jóízűen majszolta első keresete jutalmát, a finom friss kenyeret. A kútból vizet húzott és leöblítette, aztán eldölt, mint egy zsák. Javában horkolt, kicsordult nyállal, amikor megdöngették az ajtót. Éppen háborúról álmódott és bombák robbantak körülötte. A döngetésre úgy kiszökött az ágyból, mintha puskát ropogtattak volna a szobában. A gyűrött pipacsokat lesimította és kócosan kirántotta az ajtót.

Jól tette, mert abban a pillanatban berúgták volna. Két markos legény állt az ajtóban, az egyik lába felhúzva, Rózsi egy hatalmas talppal találta szembe magát. Az egyik legényt felismerte. Pista volt az, a falu bikája. Rózsi azon agyalt, hogy vajon mivel érdemelte ki, hogy ez a híres ember éppen őt tisztelje meg. Nem éppen így képzelte az első találkozást.

- Mi keresnivalótok errefelé? - kérdezte ijedtében.
- Azt mondták, hogy elloptál egy tekerics szőttest a Gizitól! Igaz-e? - dörrent rá a nagy talpú, miután leengedte a bakancsát.
- Ho-hogyan? Uramatyám! Soha életemben nem loptam! - vékonyodott el Rózsi hangja.

- Körülnéznénk azért! – lökték félre az útból Rózsit.

Rózsai pisszenni sem mert. A két legény betöltötte a kis konyha terét. A döngölt padló elnyelte bakancsaik hangját. Végigrappoltak a házon, felforgatták a színesebbnél színesebb pendelyeket, kendőket. Rózsai a sparhelt mellé húzódva, a félelemtől dideregve várta az ítéletet. Üres kézzel jöttek ki a szobából.

- Szerencséd van, hogy nem találtunk semmit! – robbant rá a másik.

- Figyelni fogunk! Nagyon vigyázz, te leánka, hogy mit csinálsz! Gizi nénénk a fogadott anyácskánk. Ha őt meglopod, olyan mintha, minket lopnál meg. Akkor lesz csak haddelhadd! Megértteted?

Rózsika csak bólogatni tudott. Pista közelebb ment hozzá. Rózsai még kisebbre húzta össze magát. Hosszú másodpercek teltek el, mire ki merte nyitni a szemét. Pista vizslató szemei közt találta magát. Rózsai nem sokáig bírta a farkasszemet. Pista jól megnézte magának. Mielőtt kilépett volna az ajtón, még visszavillant egyet Rózsira, aztán elmentek.

Ennyi izgalom elég volt Rózsának aznapra. Emlékezett rá, hogy Édesapának volt valahol egy lánc lakattal. Még sötétedés előtt hátra ment a sufniba. Szerencsére megtalálta. Kissé rozsdás volt ugyan, de egy hatalmas lakat is lógott rajta, a hozzávaló kulccsal. Gyorsan felnyalábolta a láncot, rátekerte a kapura, lelakatolta, hogy éjjel senkinek ne jusson eszébe bejönni. A ház ajtaját belülről elrekeszelte, az apja még annak idején két erős kampót vert be a falba, és az ajtó mellé odatett egy erős deszkát, minden eshetőségre. Rózsai áldotta érte.

Éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludt, minden neszre összerendezte. A hajnali derengés és a fülében csengő szél altatta el. Minden rendben lesz, minden rendben lesz – egyre csak ezt zengte. Az ébresztőt a kakasok kukorékolták, de Rózsikának túlkölhettek, ő nem ébredt fel semmire. A napsugarak már javában a porcicákkal kergetőztek, amikor felriadt. Elmajszolta az előző napi kenyérmaradékát, savanykás tejjel öblítette. Ahogy Gizi néni előző nap megjósolta, jól elkésett a munkából. Fáradtan, kócosan várta a kapuban Gizi néni sipákolását/dorgálását, de az ma elmaradt.

- Gyere, Bumbuli, gyere! – hallatszott a szoba mélyéről. – Dugd már be az orrod, ne ácsorogj ott tétlenül! Becsületes vagy te, Rózsai! No, gyere, tegnap délután jött egy nagy rendelés. Égjen a kezed alatt a munka! Mára napestig dolgozunk!

Rózszi nem mert ellenkezni, örült, hogy ennyivel megúsza. Leült a szövőszék elé, s addig fel nem állt, míg rájuk nem esteledett. Amíg Gizi néni elégedetten haza nem küldte. Étlen-szomjan esett be a kapun. Miután a láncot lelakatolta, az ajtóhoz érve szeme-szája elállt a csodálkozástól. Egy csomag várta. Benne két befőttesüveg. Leves és második. Alig várta, hogy lecsavarja a tetejüket. Még meleg volt mindkettő. Behaplázta a finom húslevest és a fokhagymás rostélyost. Mind a tíz körmét megnyalta utána. Úgy belefeledkezett, hogy még az ajtót is elfelejtette bezárni. Már teljes sötétség volt, mire feleszmélt. A vékony kiflihold sápadtan kapaszkodott az égbolton. Halkan csukta be és zárta kulcsra az ajtót. Mintha apró léptek nesztét hallotta volna a kertből, de hiába meresztette a szemét, a koromsötét előszobaablak mindent elnyelt. Gyorsan befutott a házba, belülről bezárkózott, reteszelt, a szíve majd' kiugrott a helyéről. A finom vacsora hamar leért a gyomrába. Azon nyomban el is altatta.

Másnap kérdezősködött, vajon ki lehetett a jótevője, de mindenhol kinevették. Még Kati néni sem látott senkit a háznál. Miután a boltból is kikergették, és a szelek is elkezdtek zúgolódni a fülében, inkább feladta. De egy imát elrebegett a jótevőjének, akárki is volt az.

Teltek-múltak az évek, Bumbuli Rózszi keze munkáját az egész falu dicsérte. Nem volt olyan ház, amelynek a falát vagy padlóját nem az ő szőttese díszítette volna. Gizi néni már nem sápítózott, egyre csak görbült és nyögött az évek súlya alatt. Rózsit már nem csúfolták. Megszokták, vagy elnézték neki, hogy furán öltözködik. Igaz, akadt még olyan, aki fejcsóválva elfordult, ha meglátta, de azt a nevet, amit Gizi néni annak idején ráragasztott, tisztelettel emlegették a faluban. Takaros menyecske lett belőle. Kitanulta a szövő mesterséget. A ruhákat ő varrta magának. A ház, a szülei háza ragyogott a tisztaságtól. Az előkertet virágok díszítették. A ház háta mögötti nagy területen veteményes táblák sorakoztak. Leghátul pedig gyümölcsfák roskadoztak terméseik alatt. A szelek sem bántották már. Csak akkor duruzsoltak, ha egyedül maradt. Sok volt a tennivaló. Gizi néni már nem bírta a munkát. Az utóbbi időben ráhagyta a rendelések intézését is. Rózszi szívesen vette át a feladatok oroszlánrészét. Gizi nénit is ellátta, nem esett le a karikagyűrű az ujjáról. Igaz, nem is volt neki olyan. Ezen csak ritkán mélézött el, mert annyi dolga volt, hogy azt sem tudta, kinek a

fenekébe bújjon ennyi minden mellett. De aztán eljött az este és néha a magány könnyecppjei ringatták álomba.

Lakott a falu másik végén egy fiatalember. Gyerekkorában igazi hóhányó volt. Minden rosszaságot kipróbált. Nem volt a faluban olyan fa, aminek a tetejéről ne nézett volna szét. Olyan csűr, ahonnan ne bámult volna be a házakba. Ha beszabadult egy udvarra, megdézsmálta a gyümölcsöst, magával vitt egy tyúkot, vagy az előtérbe kihűlni készülő almás pitébe markolt és jóízűen befalta hazafelé. Igazi vásott, rossz kölyök volt. Szegény édesanyja aztán mehetett bocsánatot kérni a szomszédokhoz. Mégsem tudtak haragudni rá, mert Gyurika jóképű gyerek volt. A Jóisten állandó mosollyal ajándékozta meg. Ha megszidták, az orra hegyén még a szeplők is vele nevettek, elhessegetve a haragfelhőket a környékről. El is nevezték Vigyori Gyurinak.

Gyuri csak messziről ismerte Rózsi. Arra emlékezett, hogy még gyermek volt, amikor be kellett szöknie az udvarába, és az ajtaja elé kellett két befőttesüveget csennie. Nem értette, hogy az édesanyja miért kért ilyesmit tőle, amikor mindig rossz szemmel nézte, ha belopakodott más udvarába. Ez volt ez egyetlen alkalom, amikor kivételt tett. Rózsi szeme még egyik legényen sem akadt meg a faluban. Gyuriról nem is tudott. Útjaik még soha nem keresztezték egymást, pedig azt mondják, hogy egy faluban mindenki ismer mindenkit.

Az őszi szél már bele-belekapott Rózsi hajába. Néha a rokolya alá is bekéredzkedett és kirázta belőle a meleget. Rózsi a hidegre a választ még két alszoknyával toldotta meg.

A faluban évente több rendezvényt szerveztek, de a legnagyobb mégis ősszel volt, amikor már minden gazda betakarította a terményét, és kint a földeken is rend volt. Akkor a falu szószólója, a nagyhangú Pista végigvonult minden utcában és ágaskodó lováról hirdette a falu nagy napjának időpontját.

Rózsi éppen otthon tett-vett, amikor Pista a kapu elé ért.

- Közhírré tétetik országnak-világnak és Bumbuli Rózsának, hogy a falu bálját október havának huszadik napján rendezik meg. Aki eljön, az ott lesz!

- Aztán miért mennék el, Pistám? Én nem ismerem a járását a falu nagy napján! - kérdezte kissé megszeppenve Rózsi. Ó nem járt el a bálókba. Messziről elkerülte az ilyen összejöveteleket, mert minél közelebb került a tömeghez, a szelek ordítva hazaparancsolták.

- Gyere csak, Bumbuli! Úgy megtáncoltatlak, hogy a füled is ketté fog állni!

- És ha nem tudok táncolni? Mit kezdesz velem? – kérdezte Pistát.

- Ha te azt tudnád, Rózsikám, mit tudnék, a fejed búbjáig vörösödnél!

- azzal Pista rúgott egyet a lován és kiugratott az utcából.

Rózsi még sokáig meredt maga elé az udvaron. A szomszéd Feri bácsi is az utóbbi időben fura dolgokat motyogott az orra alatt, ha találkoztak. Azt hitte, nem hallja, mégsem tudott mit kezdeni azokkal a szavakkal, amelyekkel illette. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, rántott egyet a vállán, belibbent a házba, kényelmes otthoni pamutnadrágra cserélte a piros alapon nárcisz mintával teleszórt szoknyát és sárgásfehér csíkos blúzáét. Aznap este a bált nem tudta kiverni a fejéből. Mielőtt elaludt, a betolakodó szelet is haza kellett parancsolnia. Érdekes, hogy mostanában egyáltalán nem zaklatta.

Eljött a nagy nap. A hajnal nem tudta felébreszteni. A kakasok sem. Rózsi a gyors reggeli után munkába indult, sok elintéznivalója volt. Nagyon elfáradt, de az esti rendezvény izgalma egész nap nem hagyta nyugton. Estére már tudta, mit fog felvenni. Nemrég készített egy világoskék, táncoló fiatal párokkal tarkított szövetanyagból egy szoknyát és egy hozzá tartozó hosszú kabátkát. E két ruhadarab elég kacifántosra sikeredett: a mutogatni nem kívánt idomokat ápolta, és eltakarta a kíváncsi szemek elől. Rózsi nagyon büszke volt magára. Sziluettjét piros harisnyával, kopogós fekete cipellővel és egy haránylila sállal egészítette ki. A lila sálon kisegerek kergetőztek.

Elindult hát élete első báljára. Nem vette észre a falu határában gyülekező sejtelmes szürke fellegeket. A kapun kilépve, a cipellők azonnal felvették a messziről dübörgő zene ritmusát. A világoskék kiemelte szeme színét és ragyogó arcát. Ringó léptekkel közeledett. Ahogy belépett a terembe, egy erős kar azonnal felnyalábolta. Egy szempillantás alatt táncra penderítették. Kézről kézre adták a markos legények, csakúgy, mint minden menyecskét, aki eljött a bálba. A tánc hevében néha a szeme elé kerültek a nevető szeplők, de ugyanolyan hirtelen el is tűntek a táncosok között, hogy aztán a következő körben újra megtalálják Rózsikát. A szél hangját elnyomta a dübörgő zene.

„Érik a szőlő, hajlik a vessző...” – kiabálták teli torokból.

Az éjfél már rég elkongatták a harangok, amikor Rózsának elneheztültek a szempillái. A szeplők messziről nevettek rá, de ő menni készült.

Tikkadtan fordult ki a terem ajtaján és hazafelé botorkált, amikor egy hang megállította.

- Gyere csak ide, te Bumbuli Rózsi! - recsegte a sötétségből egy fának támaszkodó alak.

- Ki van ott? - kérdezte fáradtan Rózsi.

- Én vagyok! Hát nem ismersz meg? - jött közelebb a férfi. A kiszűrődő fényben megvillanó tekintet ismerős volt valahonnan. A szelek azonnal duruzsolni kezdtek: „Fuss, ha kedves az életed!”

- Nem, nem ismerlek! - hőkölt hátra Rózsi, karjait szorosan maga köré fonta.

- Ejnye, no, gyere közelebb, ha mondom! Ha én megyek, abból baj lesz! - lépett közelebb Pista, mert ő volt az. A falu bikája. Nem volt olyan menyecske, aki eddig ellenkezett volna, ha megkörnyékezte.

Rózsi fülében már tomboltak a szelek: „Menj, menekülj, hátra se nézz!” Lüktető halántékkal megfordult és el akart rohanni, de a fák kiálló gyökereiben megbotlott és akkorát esett, amekkora volt. Recsegő nevetés közepette, sajtó bokával tápászkodott fel. Pista erősen megragadta a karját és magához húzta. Rózsi felszisszent.

- Most megvagy, te Bumbuli, te! Ha tudnád, milyen régóta kacsingatok rád, de te észre sem veszel, olyan fent hordod az orrodát! Ma végre eljött az én napom! - hörögte erős cujkaszagot árasztva.

- Eressz el, te ördögfatty! Különben sikítok! - kiáltott rá Rózsi. Próbálta kiszabadítani magát, de Pista erősen fogta. A szelek üvöltöttek. Hiába. Rózsi tehetetlen volt. Pista borostája már az arcát súrolta. Rózsi inkább behunyta a szemét. Megijedt attól, amit Pista tekintetében látott. Őt még soha senki nem akarta megcsókolni, de valahogy nem így képzelte el az elsőt.

- Én a helyedben teljesíteném a kisasszony kérését! - szólalt meg a hátuk mögött egy határozott hang.

Pista megdermedt.

- Ki az a bátor ember, aki így merészel beszélni velem? - fújta ki a pálinkagőzt. Rózsának felfordult a gyomra. Körülnézett. Szétvetett lábakkal, karba tett kézzel állt ott Gyuri. A szeplők ezúttal nem nevettek.

- Vedd le róla a kezed, különben még azt is megbánod, hogy erre a világra szült az anyád! - mondta Gyuri ellentmondást nem tűrő hangon.

- Úgy? - lökte el magától Rózsit Pista. - Na, gyere, te anyád barma! Küzdj meg velem, ha mersz! Eltaposlak, mint egy varangyot!

Néhány falubeli fiatal suhanc közelebb jött, bámulni az ingyen cirkuszt. Kaján vigyorral várták, hogy Pista elagyabugyálja Gyurit. Nem nagyon akadt senki eddig, aki ujjat mert volna húzni vele. Pista közelebb tántorgott Gyurihoz. Felemelte az öklét és lesújtott volna, ha Gyuri nem tér ki előle. De Gyuri sem volt rest. Pista háta mögé keveredett és akkorát lökött rajta, hogy Pista orra esett. A fiatalok felhördültek. Pista káromkodva tápászkodott fel, az ingébe törölve sajgó arcát. Megint nekiment Gyurinak. Gyuri akkorát sirített Pista fejére, hogy annak az egyik szeme majd' kiütötte a másikat. Mint egy dúvad, fújtatva indult újra Gyurinak. De Gyuri most sem ijedt meg. Úgy felsapkázta Pistát, hogy az rögtön meglátta a csillagokat, pedig az égen egy csillag nem sok, annyi sem volt. Pista hirtelen nagyon elfáradt. A falu bikáját az utolsó pofon úgy leterítette, hogy kinyúlt és még abban a pillanatban elkezdett horkolni. A fiatalok csalódottan rebbentek szét. Pista aznap éjjel nagyot esett a szemükben.

Rózsi riadtan nézte végig a tusát. A szeplőknek drukkolt. A szeplők győztek. A szelek azonnal elcsendesedtek. A fák levelei nehéz esőcseppeket fékeztek. Gyuri a kabátját Rózsira kanyarította.

- Gyere, Bumbuli, hazakísérlek! Egyet se félj, ez a vadállat nem fog többé a közeledbe kerülni. Erről gondoskodom - öelte át Rózsit.

Bőrig áztak. Rózsi háza előtt az utcán derengő halovány lámpafényben a szeplők már nevetve búcsúztak. Gyuri megvárta, míg Rózsi bezárkózik. Az eső elállt. A hold a hazavezető úton összevigyorgott Gyurival.

Rózsi a kakaskukorékolást meg sem parittyázta. Ebédre harangoztak, mire kikászálódott az ágyából. Az ajtó előtt egy csokor őszirózsa várta. Rózsi szíve megdobbant. A szelek meg sem pisszentek.

Gizi néni fáradtan és görnyedten mondott búcsút ennek a világnak. A kívánsága szerint egy szóttasbe tekerve temették. Pista letört szarvakkal hallgatta a pap szavait az utolsó sorban. Rózsi és Gyuri egymás kezét szorongatva morzsolgatták kibuggyanó könnyeiket, amikor az első földdarabok a gyönyörű szóttasra gördültek. Rózsi karján a pólyából apró pisze orr kandikált ki, korgó pocakjába követelve a betevőt.

- De szép kislány! Egyem a szívét, hadd nézzem meg ezt a gyönyörűséget! - szólította le őket Kati néni. - Még meg sem mutattátok!

- Kisfiú... - mosolygott Rózsi, miközben látta, hogy Gyuri kihúzza magát.

- Hmm - csodálkozott Kati néni -, de hát rózsaszín pólóban van.

- Én készítettem - válaszolta Rózsi. - Hát nem csodálatos ez a kelme?

- De, de az, angyalom - hümmögött Kati néni -, annak a fiúcskának igazán más színt is választhattál volna, nah...

Pistát a temetés után nem látták többé a faluban. Néhány családban az elsőszülött nyomokban viselte a falu bikájának jegyeit. Falun pletyka nélkül nem élet az élet. Bumbuli Rózsi és Vigyori Gyuri bőven ellátta csámcsognivalóval a falut.

A nevetőszeplők öröklődtek, de legjobban akkor ragyogtak, ha habos-babos rikitószínekben végigvonulhattak a nívós divatbemutatók kifutóin.

